

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa J. L. przeciwko A. K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w E.
z dnia 17 stycznia 2014 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w E. wyrokiem z 17 stycznia 2014 r. oddalił apelacje stron od wyroku Sądu Rejonowego w O. z 10 września 2013 r. Wyrokiem tym zasądzono wynagrodzenie i ryczałty za nocleg w czasie zagranicznych podróży służbowych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany wskazał na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Pierwsza podstawa przedsądu, czyli istotne zagadnienie prawne, to kwestia „czy zapewnienie kierowcy noclegu w kabinie samochodu ciężarowego, wyposażonej w łóżko, ogrzewanie oraz klimatyzację, w sytuacji, kiedy pracownik godzi się na nocleg w samochodzie i nie żąda od pracodawcy zapewnienia noclegu w innych warunkach, stanowi zapewnienie kierowcy noclegu w odpowiednich warunkach, a zatem nie przysługuje mu ryczałt za nocleg na podstawie odpowiednio stosowanego § 9 ust. 4 rozporządzenia z 19 grudnia 2002 r. w

sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju”.

Druga podstawa przedsądu wskazała na rozbieżność w orzecznictwie Sądu Najwyższego i problemy interpretacyjne wynikające z – uchwały z 19 listopada 2008 r., II PZP 11/08 oraz wyroków z 1 kwietnia 2011 r., II PK 234/10 i z 4 czerwca 2013 r., II PK 296/12. Zdaniem skarżącego zachodzi potrzeba rozważenia, czy w przypadku wyrażenia przez pracownika zgody na nocleg w kabinie samochodu ciężarowego, zasadne jest rekompensowanie pracownikowi braku zapewnienia noclegu w innej formie przyznając ryczałt za nocleg na podstawie odpowiednio stosowanych przepisów dotyczących świadczeń z tytułu podróży służbowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Pierwsza podstawa nie spełnia się jako istotne zagadnienie prawne, gdyż w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi już wątpliwości, że zapewnienie przez pracodawcę kierowcy wykonującemu przewozy w międzynarodowym transporcie drogowym odpowiedniego miejsca do spania w kabinie samochodu ciężarowego, czyli wyposażonego w odpowiednie urządzenia (leżankę, klimatyzację, ogrzewanie itp.) nie oznacza zapewnienia mu przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia z 19 grudnia 2002 r. Taki stan uprawnia pracownika do otrzymania od pracodawcy zwrotu kosztów noclegu, co najmniej na warunkach i wysokości określonych w § 9 ust. 1 lub 2 tego rozporządzenia. Także za okres przed 3 kwietnia 2010 r. kierowcom przysługują należności co najmniej takie jak wynikające z powszechnie obowiązujących aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p.c. Jest to tylko bardzo syntetyczne ujęcie odpowiedzi na sformułowaną kwestię, która wynika z uchwał Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14, OSNP 2014 nr 12, poz. 164 i z 7 października 2014 r., I PZP 3/14, niepubl. Natomiast to, że pracownik godzi się na nocleg w samochodzie nie zmienia ani nie znosi jego prawa do ryczałtu za nocleg.

Obowiązuje tu zasada, że to co przysługuje pracownikowi z mocy prawa powszechnego przeważa, to znaczy umowa o pracę czy zgoda pracownika nie może być mniej korzystana dla pracownika niż przepisy prawa pracy (art. 18 § 1 k.p.). Chodzi o więc o określony standard podstawowy, czyli prawo do noclegu w hotelu, którego nie zapewnia miejsce do spania w kabinie samochodu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 2014 r., II PK 36/14, niepubl.).

Druga podstawa przedsądu nie odbiega istotnie od pierwszej. Jednak wskazane wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego uprawniają stwierdzenie, że nie ma już problemu (potrzeby) wykładni przepisów ze względu na poważne wątpliwości. Skarżący nie przedstawia takich poważnych wątpliwości, które uzasadniałyby podjęcie odmiennego kierunku rozważań. W istocie bazuje na rozbieżnych orzeczeniach, co nie jest już aktualne, gdyż uchwała składu powiększonego Sądu Najwyższego miała na celu ujednolicenie stanowiska orzecznictwa.

Z tych przyczyn, z braku zasadnej (aktualnej) podstawy przedsądu orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).